

λοδσαν στό χροσώμενα μάγουλά του.
 Τό πρόβό του φρωταίν τόσo ώραίο στό φώς του φρεγαριού, πού τό χελιδόνι τόν έσφιμαίνεσε.

— Πουός είσαι ; τόν ρώτησε.
 — Είμαι τό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο !
 — Γιατί λoκόν κλαίς ;
 — "Όταν ζήσα κ' είχα καρδιά άνθρώπινη, απάντησε τό άγαλμα, δέν ήξερα τί είνε ή λύπη και τό δάκρυα, και στό παλάτι όπου κατοικούσα, μ' όνομαζαν όλοι τό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο. "Εξορα μέσ' στην εύτυχία και πέθανα μέσα σ' αυτή. Κι' όταν πέθανα, μ' έστησαν έδω, τόσο ψηλά, πού μπορώ νά βλέπω όλη την άσκημα και τή δυστυχία τής πολιτείας κ' ή καρδιά μου σπαράζει, άν κ' είνε χωρισμένη από μοιάδι...

— Τι, δέν είνε από χροσάφι ή καρδιά σου ; είπε τό χελιδόνι, άλλα πού άσά, γιατί ήταν διακριτικό και δέν ήθελε νά άνοιχτεί.

— Πολύ μακριά από δω, ξεκολλήθηκε τό άγαλμα, σ' ένα μαζού όρομο είν' ένα φτωχόστατο. "Απ' τ' άνοιχτό παράθυρό του βλέπετο σι-

χνά μιάν αδύνατη γυναίκα πού κάθεται και κεντά λουλούδια σ' ένα μεταξωτό φάραμα, παραγγελλμένο από κάποιον άρχοντοπούλα. Στην ζούνια, σ' ένα άσχη, είν' ένα βρέφος άφροστο. "Έχει πικρό, γυρίζει πορτοκάλια κ' ή μπέρα του δέν έχει νά τού δώσει... Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, θέλεις νά πάωξ και νά τής πιάς τό ρομαίνι πού έχω στη λαδί τού σταθού μου ; Τά πόδια μου είνε κολλημένα πάνω στην πέτρα και δέν μπορώ νά κουνήθω και νά πάω νόμος μου.

— Με περμένουν οι σύντροφοί μου στην Αίγυπτο και βιάζονται νά φύγω, είπε τό χελιδόνι.

— Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, μείνε κοντά μου για μιά νύχτα για νά κάμω τό θέλημά μου. Τό μοιρό χωρίζεται από τί δίχρα κ' ή μύνα του είνε απέλπισμένη.
 Τό χελιδόνι, σάν είπε τό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο τόσο λυπημένο, τό σηκώθηκε κ' άπομάσισε νά μείνη μαζί του για μιά νύχτα.

Ξεκόλλησε λoκόν από τή λαδί τού σταθού του τό ρομαίνι, τό πήρε με τό βρέφος του και πέταξε. Σάν έπίπασε στό φτωχόστατο, μπήκε μέσα σ' τό παρλόφυρο κ' άφίσε τό ρομαίνι πάνω στό τραπέζι.

"Όστερα γύρισε κοντά στό βασιλόπουλο και τούτε όσα είχε κάψει.

— Τι καλά !.. πρόσθεσε αυτόπιε τό κολοκάρδο πούά. Μ' όλο τό κούνο πού κάμει, κούηθε τόσο ζεστό τον έάντο μου !..
 Κι' άποκοιμήθηκε.

Τό πρωί, σηκώθηκε και πέταξε στό ποτάμι για νά λουστεί.

— Θά φύγω για την Αίγυπτο... είπε στό βασιλόπουλο, μιά θά περάσω προηρημένος νά σ' άποχωρήθω.

Κι' όταν ανάταξε ή σελήνη, τό χελιδόνι γύρισε πάλι κοντά στό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο.

— Φεύγω, τού είπε. "Έχεις νά μου δώσεις καμιά παραγγελία για την Αίγυπτο ;

— Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, μείνε άζώμα μιά νύχτα μαζί μου... παρακάλεσε τό βασιλόπουλο, με γλυκειά φωνή.
 Και τό χελιδόνι έμεινε.

— Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, είπε σέ λίγο τό άγαλμα, εκεί κάτω, στην άσχη τής πολιτείας, μέσα σέ μιά τρώγλη, βλέπω ένα νέο πού όλο γυρίζει. Είνε ποιητής και τρέμει από τό κούνο, κενάει. Δέν μοί άπομένα τίποτε άλλο πούά, παρά τό ζαφείρι των ματιών μου. Πάρε τό ένα άπ' αυτά και πλάνεαν νά τού τό δώσεις.

Τό χελιδόνι δέχτηκε νά τού κάμω κ' αυτή την παραγγελία. Ξεκόλλησε τό ένα ματι πού βασιλόπουλο, πέταξε γοργό σάν οαίτα και πήγε και τό άφίσε στό τραπέζι του φτωχού ποιητή.

Τό πρωί, τό χελιδόνι πέταξε ίσαως τό λιμάνι. Κι' όταν νύχτισε κ' άνάταξε ή σελήνη, γύρισε κοντά στό βασιλόπουλο.

— "Ηρθα, τού είπε, νά σ' άποχωρήθω...

— Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, μείνε μαζί μου κ' αυτή τή νύχτα ! παρακάλεσε τό βασιλόπουλο.

— Χειμώνισσε... Οι σύντροφοί μου βρίζονται τώρα στό νού του Βασιλέα και χτίζουν τής φρολής τον. Πρόκει νά σ' άφήσω πούά, άποχωρήθηκε τό χελιδόνι.

— "Εκεί κάτω, στην πλατεία, είπε τό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο, είν' ένα κορτσόνα ξυπόλητο πού πουλάει σάφια. Τής έχουν πέσει όμοσ μέσα σ' άδύα και τής έγιναν άρχοντα πούά. Τό βράδι πού θά γυρίσει στό σπίτι, ό πατέρας τής θά τή μολώη και θά τή δειρή. Πάρε τό άλλο μου τό ματι και πλάνεαν νά τής τό δώσεις...

— Μά τότε θά μείνεις όλότελα στραβός ; είπε τό χελιδόνι.

— Χελιδόνι μου, χελιδονάκι μου, κάμω αυτό πού σου λέω εγώ και μη σέ νοιάζει για μένα.
 Και τό χελιδόνι έκανε όπως τού είπε.

— Τι όμορφο γιαλί ! φώναξε με χαρά τό κορτσόνα, παίρνοντας σ'τά χέρια του τό ζαφείρι πού τής έφίσε τό χελιδόνι, και τρέποντας νά τό δείξη τού πατέρα τής.

Τό χελιδόνι γύρισε ύστερα κοντά στό βασιλόπουλο.

— Τόσο πού έμεινες όλότελα στραβός, τού είπε, θά καθήσω κ' εγώ κοντά σου.

Κι' άποκοιμήθηκε σ'τά πόδια του.

"Όλη την ακόλουθη μέρα, τό χελιδόνι έμεινε καθισμένο σ'τόν όμο του άνάματος και τού διηγόταν δια όσα είχε δει σ'τά μαζούνο τον ταξείδια.

Τού είπε για τίς Πρωμίδες και για τή Σίγγα της Αίγυπτου κ' ένα πλήθος άλλα τέτοια.

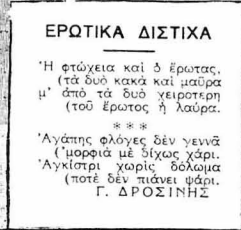
— Αντά δια πού μου λές, χελιδονάκι μου, είνε παράξενα, άλλα πού πούά παρξένες είν' ή δυστυχίες τών ανθρώπων, είπε τό άγαλμα. Δέν ίσπαρη σ'τόν κόσμο τίποτε μεγαλειότερο από τή δυστυχία ! Πέταξε έπάνω από την πολιτεία και πές μου τί βλέπεις από κάτω σου...

Τό χελιδόνι πέταξε κ' είδε τούς πλούσιους νά διασκεδάδουν σ'τά μέγαρά τους και τούς φτωχούς νά κάθονται σ'τίς καλύδες τους...

Είδε άζώμα παιδιά πεινασμένα, με πρόσοια λημονά κ' έπειτα πήγε και διηγήθηκε στό βασιλόπουλο όσα όσα είχε δει.

— Είμαι σκεπασμένος από χροσώφια, είπε τό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο. Πάρτα και μοιράσέ τα σ'τούς φτωχούς, γιατί οι άνθρωποι νομίζουν πός τό χροσάφι φέρνει εύτυχία.

Τό χελιδόνι ξεκόλλησε ένα— ένα τ'α χροσώφια από πάνω άπ' τό άγαλμα και τό βασιλόπουλο έμεινε έτσι σ'ιστά ξεθωριασμένο.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

"Η στόχεια και ό έρωτας,
 (τά δύο κακά και μαύρα
 μ' από τά δύο χειρότερα
 τού έρωτος ή καρδιά.

 "Αγάπης φλόγες δέν γεννά
 (μορφία με δίχως χάρη,
 "Αγκίστρι χωρίς δολωμα
 (ποτέ δέν πιάνει φάρι,
 Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Χειμώνισσε στό μεταξί...
 "Ηρθαν τά γύναια, πέσανε κ' οι πάγοι. Οι διαβάτες τώρα φροσάανε γοίνες.

Τό χελιδόνι τό κούημένο, πάγωνε, άλλα δέν έννοουσε ν' άποχωρήσει τό βασιλόπουλο. Τελευταία όμως αισθάνθηκε τή δύναμι του νά τό άφίρη.

Με δυσκολία μπόρεσε νά πετάξη σ'τόν όμο του άγάλματος και φημίσε :

— "Έχε γιαί, Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο !
 — Φεύγεις για την Αίγυπτο ; είπε τό άγαλμα. "Αρχεπόν κούρο έμεινες μαζί μου. Φίλησέ με τώρα, γιατί σ' άγατά !..

— Δέν φεύγω για την Αίγυπτο, άποχωρήθηκε τό χελιδόνι. Φεύγω για την κατοικία τού θανάτου. "Ο θάνατος κ' ό ύπνος είν' αδέρφια...
 Κι' από φίλησε τό βασιλόπουλο, έπισε σ'τά πόδια του κούρο.

"Ένα τούσο άκούστηκε τότε μέσα στό άγαλμα, σάν νύχθ κοιματιστεί καπτι. "Η μολιθένια καρδιά τού βασιλόπουλου είχε ραγίσει !

Έκείνο τό βράδι έκανε, αλήθεια, τρομερή παγωνιά...

Τό άλλο πρωί έτυχε νά περάσουν από κεί ό δήμαρχος μαζί με τούς δημοτικούς συμβούλους.

— Θεέ μου ! είπε ό δήμαρχος. Σέ τί καλά κατάντησε τό Εύτρυξιμένο Βασιλόπουλο !..

— Δέν άξίσε πούά ούτ' έβαν παρά ! έπεδοξιάσαν οι δημοτικοί σύμ-

